

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

5. ÅRGANG

NUMMER 17.

1. SEPTEMBER 1933

Fra misjonsarbeidet i India

24 Richmond Rd.
Bangalore, India.
29.—7.—33.

Våre elskede venner. Jesu fred!
Et ord i sin tid hvor godt er
det. Ordspr. 15: 23.

Hvis jeg skulde gi en tittel for dette brev så vilde jeg kalle det: — De utvalgte forrätt, — eller Misjonæren glemt.

Mange misjonærer fra Norge har forlatt sine kjære og reist ut til et fremmed land, stolende på Gud og hans folk som har lovet å stå dem bi med bønn og underhold. I almindelighet kalles de frie misjonærer eller de som reiser ut i tro. Tro er ikke akkurat det rette ord. Jeg må tilstå da disse troemisjonærer til regel stoler på små grupper av kristne i eller utenfor de forskjellige samfund; men jeg skal kalle dem troemisjonærer i dette brev som er i deres forsvar.

Ingen derhjemme synes å ha optatt deres sak. De har ingen som reiser omkring i hjemlandet og taler i deres interesse, heller ikke noe selskap som samler inn midler til dem og sjelden blir en kollekt optatt for dem.

Hvad jeg ønsker å legge frem for vennene hjemme er, at Guds salvede trofaste misjonærer lider nød, mens vennene hjemme kives om organisasjon, ikke-organisasjon, sangbøker m. m. Uten tvil vet vennene at misjonæren i hedningeland bryr sig lite om de ovenfornevnte omstritte emner. Deres mål er å forkynne evangeliet og redde dyrebare sjeler. Dog, hvor mange gange har ikke kiv angående disse emner vært grunn til å nedlegge misjonsvirksomheten? — Dette vil imidlertid ikke bli åpenbart på denne side av evigheten. Her er et lite eksempel: (Dette

Hjemmearbeiderne og misjonærene

er en virkelighet): En flokk på 20 personer understøtter en misjonær. Lederne på stedet strider om organisasjon, som slutter i at tre fjerdedele forener sig med organisasjonen og gir sitt underhold til dennes misjonær som mange ganger har nok og i overflod. Resultatet er at når det som fjerdedelen av den ovenfornevnte flokk sender kommer til misjonæren finner han så meget mindre enn ventet og noe arbeide må nedlegges. Lederne burde komme ihu, at en dag må de stå innfor Kristi domstol og gi regnskap for slike handlinger. Ha organisasjon om du synes så er påkrevd, men ikke på bekostning av dem som kjemper med lite midler, og som du innfor Gud har lovet å hjelpe.

Det nyeste nu er for hver forsamling å sende ut sin egen misjonær. En meget god ide og som jeg understøtter; men ikke på en troemisjonærs bekostning som lever fra hånd til munn i hedningelandets jungel. Kan I sette eder inn i hvad dette menes? — Misjonæren glemt, — kanskje utslitt av feber og andre sykdomme, efter mange års kamp i det tropiske klimat, uten å få komme hjem og hvile litt. Trofast har han forkynnet evangeliet og ofte vært i dødsfare. Størstedelen av det arbeide han elsker nedlagt, hans barn må vokse op med lite og ingen skolegang. — Ikke legg skylden på Gud, for han taler enn; mens hans barn er ofte tung- hørte, for Andens stemme. —

Tenk hvilket ansvar. — Jo, da, underhold eders egen misjonær, men først se til at den troemisjonæren du lovet å hjelpe er sikkert landet på Norges kyst.

Arbeidet lider. Ikke tro at om du har overlatt en troemisjonær med byrde og nu underholder en annen misjonær, at det arbeide vil ha fremgang. Det kan umulig ha fremgang. Måne 20 års oplevelser i India har lært mig at der er mere til misjonsarbeide enn bygninger og atter bygninger.

Hvad behøves hjemme er en Guds mann som vil reise omkring på troemisjonærenes vegne og vise vennene synden i å forråde Guds troesvidner. Der er ingen undskyldning. «Rør ikke ved min salvede, og gjør ikke mine profeter noe ondt», sier Guds ord. —

Bli ikke bedratt av sote taler for du har vært trofast imot dem som alt er ute i tro. Kom ihu at det er Guds plan å forsørge sine vidner gjennom dig. Akk hvor mange har sveket. Det er sant, en troemisjonær bør tie stille og ikke si noe; men bare lide og de har lidt. Dog synes det som en del ledere gjør sig tilgode over dette. Sikkerlig må de vite at når de forleder andre til å oppgi å underholde en misjonær, menes det lidelse på noen måte og allikevel fortsetter de dette. — I Afrika, Kina, Syd-Amerika og India har misjonærer lidt og misjonsarbeidet er blitt forkroplet, evangelister og bibelkvinner avskjediget fordi ledere, ja medlemmer med har lagt mere

vekt på selvtinteresse enn på Guds sak i hedningeland.

Se kasserernes rapport i bladene og du vil se at Guds trofaste vidner lider nød. Husk på at når en troemisjonær mottar midler hjemme fra så må han dermed underholde en misjonsstasjon, evangelister, bibelkvinner, lærere, forældreløse barn o.s.v. — Det blir svært lite igjen av en misjonsstasjon, kanskje bare en sulten misjonær, forrätt og glemt.

— Tro ikke at ledere og andre gjør dette med sine øine lukket og ikke vet hvad skade skjer. Hvordan må en misjonær føle som har mottatt en annen misjonærs daglige brød. Jeg vilde føle det som en tyv.

Der blir ingen hjemreise hver 3—4 år for en troemisjonær. Hvor skal pengene komme fra? De må fortsette på feltet for å lide, leve eller dø. Når de så til slutt får anledning til å komme hjem, utslitte og nedbrutte, må de reise landet rundt for å samle noen kroner så de kan leve og være meget takknemlig om de kan få nok å reise tilbake til det land Gud har kalt dem til. Denne stilling er sikkerlig ikke Guds vilje.

— Mestledelen av Pinsefolket studerer, forkynner og praktiserer den første del av Ap. g. 2. kap. men få er det som legger noen vekt på den siste del av det samme kapittel. Dette burde gjøres og det annet ikke forsvømmes.

Kjære venn, om du noen gang har underholdt en misjonær, uak-

ket hvad ondt eller godt rykte du må ha hørt, så burde du fortsette å hjelpe denne inntil han er kommet hjem, og da om du tror det er Guds vilje kan du fortelle ham eller henne at du ikke lenger kan underholde ham.

Jeg mener ikke i dette brev å sette noen glorie om disse misjonærens hode, da vi vet at iblandt dem er enkelte som ikke burde ha kommet ut på misjonsmarken og andre som på andre måter har skuffet sine hjelpere; men de må de jo selv stå ansvarlig innfor Gud for dette.

Jeg kan ikke klandre alle som har forandret sine planer med underhold, for mange har gjort det i uvidenhet; men kan det sies om lederne og de eldste? — Hvorfor er så meget av misjonsarbeidet kun mursten, kalk og cement, mon ikke fordi Guds folk hjemme har svikket Guds salvede tjenere.

Det skulde være interessant å høre andre misjonærens og venners anskuelser i denne sak.

Ikke forstå at dette er et bunnbrev på egne vegne. Ennskjont vi nu har vært ute i en ni års tid, og ikke hatt anledning å komme hjem, og de siste 6 sommere ikke kunnet gå til noen fjellstasjon, så må vi prise Herren som har gitt nåde nok til å fortsette. Venner har svikket, dog åpnet Herren vei for oss å arbeide med våre hender ved siden av og på samme tid forkynne evangeliet så langt tid. Gud skal ha æren. — Guds sak går frem. Hører fra vennene som overtokt vårt arbeide i Ranchi at Guds And er virksom, og de unge piker som kom til vår søndags-skole der nu har bedt om å få bibeltimer. Gud har også gitt dyre-

Forta. 4. side.

Katolsk avladspraksis.

Ved inngangen til den såkalte hellige Trappe (Scala santa) i Rom leser man følgende innskrift: «Man antager, at det var denne Trappe, som førte op til Plattformen foran Pilatus' Hus i Jerusalem. En sandsynlig Tradisjon beretter, at Keiserinde Helene overførte den til Rom.»

Trappen er på 28 trin, og de, der kravler på kneene op ad denne trapp «med et angerfullt hjerte og under meditation over Jesu lidelse, får 9 års aflad, som kan anvendes på de sjæle som er i Skærsliden.» (Forordning av Pius VII, 24. oktober 1819). Ifølge et egenhændig undertegnet reskript av 26. februar 1908 bevilger pave Pius en

«fullstendig avlad (in perpetuum), anvendelig for sjæle i skjærsilden» og den kan opnåes av «enhver som på sine kne stiger op ad den hellige trapp med alvorlige tanker på Herrens lidelser.»

I anledning av det hellige år 1933—34 er der opprettet en særlig «jubileumsavlads», og en liten brochure utdeles i Rom med forklaring av hvordan man skal kunne opnå denne avlad. Lær kreves 12 kirkebesøk, 3 gange i hver av følgende kirker: Peterskirken, Paulskirken, Lateranbasilikaen og Maria Maggiore. Man kan godt besøke samme kirke 3 gange efter hverandre, men må gå ut mellom hver gang. En del foreskrevne bønner skal leses foran sakramentalteret, krucifikset og «Gudsmoderen» (Maria). Så får man avlad for alle sine synder. (!)

Ved å lese ovenst. er det frigjørende å minnes Luthers bodsvandring på knærne op over den samme «hellige trapp». Det var

under denne vandring at Gud ved sin Hellig And fikk senke Rom. 5, 1 ned i Luthers hjerte: Rettferdigjelse av tro.

Det store Jeg.

Luther var den mest bestemte motstander den katolske kirke har hatt og dog sa han engang om sig selv: «Jeg er mere bange for mitt eget hjerte enn for paven og alle hans kardinaler tilsammen. Jeg har i mitt bryst den store paven som kalles: «mitt eget jeg».

En anklage mot en mor.

En gutt som sitter i fengsel, skriver:

Kjære mor!

Nu har jeg sittet her i 5 uker. Tiden har falt mig lang i fengslet, og det er så mange tanker som har faret gjennom min hjerne.

Det er en ting som jeg nu vil skrive til dig om. Jeg minnes så godt at du og far begynte med noe hemmelig arbeide. Vi barn

skjonte det snart; vi lurte oss efter og fikk greie på det. Vi syntes det var leit, for vi visste det var ulovlig. Andre barn ertet oss og slengte efter oss: Brennerimestre.

Jeg skjonte nok at du, mor, gjorde det for at vi skulde få mer mat og klær. Far var arbeidsløs. Men nu først har jeg fått op øine for hvor farlig det var for mig. Jeg lærte mig til å smake på satten og spriten. Det gjorde jeg ikke når du så det, og jeg fikk lysten til de farlige saker. — Ja, kjære mor, du mente vel ikke det skulde gå slik. Men jeg lærte å drikke hjemmebrent. Jeg er litt hissig, og så vet du hvorledes det gikk. Jeg slo for hårdt. Jeg vet du har grått meget for min skyld og ligget våken om nettene. Du tenkte nok ikke det skulde gå slik med mig, som du ofte kalte «gullklumpen min» da jeg var liten.

Nu ber jeg dig om én ting: — Slutt med å lære op småbrodrene mine og andre gutter til det som galt er. Ellers kan det bli mer

sorg og våkne netter for dig.

Når jeg kommer ut av fengsel skal jeg gjøre hvad jeg kan for å hjelpe dig, så du ikke behøver å drive slik trafikk.

Mor, når jeg sitter her, ser jeg mange kjekke gutter som ditt hjemmebrent odelegger. Det må ikke skje lenger. Lov mig det!

Hilsen Andreas.

Ovenstående triste billede er klept ut av dagens saga. I all sin enkelhet taler brevet om arbeids- løshetens ulykke og om noden og synden som følger. Måtte Gud få frelse vårt folk og verne ungdommen for en av tidens mest giftige forandrelser, hjemmebrenningen. Det er kanskje mange ungdommer som kan rette lignende anklager mot sine foreldre.

Du urelste mor og far: Kjenn ansvaret for barna! Ett er nødvendig, søk først Guds rike og hans rettferdighet — og så vil alt annet tillegges. A. J.

norske Congo-misjons

avholdes om Gud vil den 24. september i den 6. Drammen. Kl. 10.30 og 5. Der akter å delta, beskjeder til postksp. Einar ... Drammen, innen per.

a, Arendal.

holdes 16., 17. og 18. september. Velkomstfest 7. brodre bes i god vinner Gundersen, adal.

der idag likesom

n og fant ordet, dit for moren, broret: Misjonist idag på vi vel tro på tro blev en un lærte å for. det hun skulde sine følelser, for foten og

ndre

dede forfat- gang lå al- pt bedrovet å få trøst i vertinne og fortalte om var for et tok da et bordet, og te, som er hov, må- til hjelp.» le: godt for mig inn derfor anstems- befin- se for- lærlig- e pro- lenne velsig- vil sker lige den. ne. og se

SPREDTE FELTER

Hjem fra Syd-Amerika.

Esther Grønvoold, som siden sin manns død har oppholdt i Argentina kommer hjem i nærmeste fremtid. Hun akter da å oppta arbeid her hjemme for å midla til utsendelse av innfødte misjonærer i Argentina. Hennes adresse etter august måned utgang blir: Esther Grønvoold, Harstad, Rygge, Østfold.

Et lengere brev vi har mottatt i sakens anledning kom for sent til å få plass i nærværende nr. av bladet, hvorfor det intas i neste.

Halden.

Menigheten på «Salen», Halden skal ha høsttevne i dagene 2.—5. september. Søndagens møter holdes i Arbeidersamfundet foruten i vennens eget lokale. Det har hendt at ikke alle er sluppet inn på møtene ved tidligere stævner. dette har man nu gardert sig mot ved også å sikre sig Arbeidersamfundet. Blandt talerne er forstander O. Halvorsen, Oslo, og Thor Sørlie, Skien.

På misjonfest i Odalen.

Til «Misjons-Rosten» Guds fred!

Det gleder oss å høre så mange herlige budskaper ifra misjonsmarkene, at evangeliet har fremgang. Ære være Gud!

Vilde så gjerne sende inn et lite stykke og fortelle litt om misjonen for Kari og Jens Fjeld, Kina.

Nu søndag den 6. august reiste ca. 20 venner av oss med rutebil til Odalen hvor vi besøkte foreldrene til Kari Fjeld. Vi sang og priste vår Gud av glede over at Gud gav oss anledning til å komme opover å besøke våre kjære venner i Odalen.

Da vi kom frem hadde vennene gjort istand til møter ute i haven. Bordet stod dekket til oss og vi fikk kjenne at Gud var med og velsignet oss. Takk og lov!

Først fikk vi et velsignet bønne-møte og bror til Kari leste av Guds ord. Deretter hadde vi misjonsmøte med fest og mange venner fra Odalen kom og deltok med oss med sang og musikk. To evangelistsøstre, Klara Myhre og Berte Bakken, talte og sang og var til velsignelse. Gud velsigne disse to søstre. Klara Myhre tenker å reise med Arthur Cornelius til India. Gud velsigne og dyktiggjøre henne til den gjerning som han har kalt henne til.

Vi optok et offer og det kom inn kr. 38.50. Gud lønne alle vennene rikelig igjen for deres ofervillighet og gjestfrihet imot oss. Det var en glede for oss å få se og hilse på foreldrene og ønskende til Kari Fjeld og likeså alle vennene i Odalen. Gud velsigne alle våre kjære venner i Odalen.

Lina Bjerke — en søster av Kari Fjeld — er kasserer for misjonen deroppe. Br. Bjerke var også med og hjalp oss. Han er en kjær broder og eldstebroder i en pinsemenighet. En br. av Kari Fjeld Hans Holm er også med og leder misjonen deroppe. Det er også en kjær bror. Gud velsigne ham og gjøre ham enda mere brennende for Guds sak. Karis kjære forel-

dre er også trofast med i misjonen. Br. Morterud og hans hustru som også står i pinsemenigheten og flere av musikken derfra var med og hjalp oss. Gud lønne dem alle igjen som var med.

En kjærlig hilsen til alle vennene i Odalen. 2. Kor. 9, 8—15. Ragnhild og Christian Hansen, Holstgt. 2, Oslo.

Forfølgeligheten koster.

Som bekjent er Amerika rammet kanskje hårdere enn de fleste land av den økonomiske krise. Allikevel anvender amerikanerne de uhyre summer til skjønnhetspleie. Ifjor blev der således brukt 365 millioner til parfyme og 180 millioner til toalett vann, 170 millioner til lebestifter, 365 millioner til ansiktspudder og 160 millioner til manucure — alt regnet i fros. En sådan ødelighet må skape bitterhet. Tusener på tusener nær knapt om daglig brød, mens andre sleser bort sine penger til unyttige og naraktighet. Når skal menneskene lære? (Misjbl.)

Han vilde gi.

Indianerhøvdingen hoppet av hesten og bandt den ved en stolpe utenfor den lille misjonsstasjon. Han hadde redet mange mil fra sitt hjem der ute i skogen for å få høre en evangelisk preken. Underretningene om Kristi evangelium hadde interessert ham og han ønsket nu selv å få høre derom.

Når han lyttet til den gamle sannhet om Jesus og hans kjærlighet, ryrte denne ved indianerhøvdingens hjerte. Han stod hastig op, gikk frem og la sin store jaktkniv på bordet foran misjonæren og sa: «Indianerhøvdingen gir sin kniv til Herren Jesus». Deretter gikk han tilbake og satte sig ned.

Efterat misjonæren videre hadde talt om de under som Jesus gjorde når han gikk her på jorden, reiste høvdingen sig igjen og la denne gang sin stridsøk på bordet.

Misjonæren fortsatte. Han talte om dommen som Pilatus felte, og om hvorledes Jesus blev hånet og spottet. Atter reiste Indianerhøvdingen sig, gikk ut, løste sin hest og førte den frem, idet han sa: «Indianerhøvdingen gir sin hest til Herren Jesus».

Stille fortsatte taleren å vidne om korsset, at Jesus måtte dø for å frelse oss fra synden. «Ti så har Gud elsket verden at han gav sin enbårne sønn for at hver den som tror på ham ikke skal fortales, men ha evig liv».

Ennu engang reiste indianerhøvdingen sig, gikk frem og strakte ut sine armer og idet han boide sine kne ropte han: «Indianerhøvdingen gir sig selv til Herren Jesus!»

«Jeg gav mitt liv for dig hvad har du givet mig?»

Misjons-belop.

Til en hjelpeevangelist i India fra A. Johnsen, Hamar kr. 7, hvorfor kvitteres med takk.

Fra en str. i Fredrikstad til hvor det behoves kr. 50.00.

Hjertelig takk for pengene søster. Gud velsigne dig igjen.

Din br. G. Iversen.

Farisæeren og tolderen

Om du vandrer på farisæerveien kan du forstå derav at du forakter de andre. Du protesterer, men vær du helt sann! Farisæeren takket Gud fordi han ikke var som de andre mennesker, røvere, urettferdige, horkarle eller som denne toller. Har du ikke ofte i ditt stille sinn gjort det samme? Når du hører om en rover, en urettferdig, en horkarl, en bedrager, da er du Gud takknemlig at du ikke er en sådan. Når du moter sådanne «samfundets utskudd» på din vei, ser du på dem som en lavere klasse mennesker og føler dig høvet over dem; du ser helst til den annen side og bryr dig ikke om å hilse på dem. O, hvilken farisæer du er! Du har aldri sett ditt eget indre i Guds lys; da vilde du vite at roten til alle disse synder er i ditt hjerte, at du er noiaktig av samme stoff som de andre og var kanskje fallt enn dypere enn de, om du var vokset op under de samme omgivelser og hadde vært utsatt for de samme fristelser.

Denne farisæer kan kanskje ha adskillige fordele i menneskers øine; men den har en avgjørende mangel: den fører ikke til himlen! Her det enn en gang: den fører ikke til himlen! Der kommer ingen farisæere i himlen. Ikke en eneste. De kan ikke være der alene av den grunn at de ikke kan syng med i Lammet sang. De salige priser Lammet, men farisæerne priser sig selv. Det vilde frembringe en sådan disharmoni i sangen derhjemme, at den helt vilde forstyrre saligheten. Nei den vei fører til helvete. Fortapelsen er full av religiøse farisæere; men i himlen vil man forgive søke etter enn eneste sådan. Derfor om du akter dig til himlen, da forlat skyndsomt farisærens vei og bøl inn på tolleren vei, kongeveien, den eneste der fører til himlen.

Tolleren foraktet sig selv. Han så på sig selv som den forakteligste person i verden. Han fant kun en betegnelse, der passet på ham, og det var «synder». «Mig synder», således titulerte han sig selv. Han hadde nemlig sett sig selv i Guds Ånds lys, og da faller all storhet og herlighet, og der blir kun pljalter tilbake. Da opleves, hvad der står i Es. 40, 6—7: «Alt kjød er hø og dets herlighet er som blomster på marken. Høet blir tørt, blomsten faller av; ti Herrens ånde bleser derpå.» Kjerner du dig i slekt med denne toller? Har du sett dig selv i ordets og Åndens lys, sett ikke bare enkelte ting i ditt liv som synd, men sett dig full av syndens spedalskhet? Har du sett at der var kun et navn der dekket din tilstand, navnet «synder»? Da er du ferdig med å forakte et eneste menneske på jorden; ti du vet nu, at du er den forakteligste av dem alle. Du stiller dig ved tolleren side og sier: «Jeg er den største av alle syndere». Og da har du gjort det første skritt inn på kongeveien.

Fordi tolleren foraktet sig selv, stolte han på Gud. De to ting hører alltid sammen. Da han ikke hadde mere å stole på hos sig selv, vendte han sig i sin nød til Gud: «Gud, vær mig synder nådig!» Dette er kongeveien, Guds

nåde vei i Kristus Jesus. Der er kun een slags mennesker på den vei, fortapte syndere. Hører du til dem, da kan du i dette øieblikk med frimodighet nærme dig nådens trone, korsset på Golgatas høi, hvor du ser et forferdelig syn om Gud der der i syndens sted, i ditt sted. Der faller syndebryden, der kommer samvittigheten til hvile, her er fullkommen fred. På Golgata gjorde Gud sig ferdig med din synd, idet han la den på din stedfortreder Jesus. Tro dette, stol på dette av hele hjertet og i samme øieblikk skjer det store frelsens under, du fødes på ny. Og da er du på kongeveien, der fører til himlen.

Nåde og fred

Det er midtsommer, kvelden er stille, himmelen høi, ren og blå, luften frisk og behagelig, træerne står i sitt skjønneste flor, og så blomstene da — å så vakker. Dagens travle og rastløse liv er stilnet, det er som fred er senket ned over naturen, fred over folket, fred over byen.

Vinduene er åpnet for bedre å kunne få nytte denne delige sommeraftens skjønnhet. Her — der lyder sang i det fjerne, kjente toner. Først sagte, så sterkere, iblandt brusende.

Folk stanser og lytter, hvorfra kommer sangen tro? Alles øine rettes mot et åpentstående vindu — i fengselgården.

Efterhvert som sangens toner løstes derinne, blir stillheten utenfor større. Vi vet jo alle at der innenfor sitter tidsvis store forbrytere. Forbryterne som nettop har rystet byen ved sin grufulle gjerning, og nu er altså en liten flokk troende ungdom gått til fengslet og synger for disse arme sjøle, som sitter der fengslet både med lovens og syndens lenker.

Vi utenfor lyttet, sangen lod så fulltonende, sølvklar og vakker, iblandt jublende, dragende, lokkende. Iblant sorgfull, sår og lengtende. Nu stod de der og sang til sin frelsers pris, og fortalte på denne måte til forbryterskaren der inne om Guds store sonende kjærlighet.

«Her din Frelser dig kaller, hør din Frelser dig bonnfaller, ennu renser han, ennu frelser han, ennu elsker han dig.»

Våre øine duggedes, kjærligheten føltes med ett så uendelig sterk, der stod disse få unge troa-helter og sang om Guds kjærlighet, til tyve, til drankere og til mordere. Og om de enn ikke maktet å lofte disse sjøle om fra synden, op til Jesus, så kunde de ved sin tro, ved sin kjærlighet, ved sin bønn lofte Jesus ned til fengselgården for der å møte disse stakler med sin nåde og fred. Om dine synder er røde som blod, skal de bli hvite som sne. —

Ei underleg oppleving.

For nokre år sidan var et ei gjenta frå Vik på Karmøy som reiste til Kvitsøy for å tena. Medan ho var der vart ho sjuk og innlagt på sjukehuset i Stavanger. Det var lamheit i alle lemer. Ho vart dærligare etter kvart. Og en kveld som overdoktoren hadde vore inne i sjukealen og sett til dei sjuke, sa han til yversysteri: «Du må se godt efter Helene, hun

kommer til å dø inatt» — fortel M. G. i Dagen.

Gjenta låg og bad og tala med Jesus om natti: «Da du Jesus gjekk her på jordi, gjorde du sjuke frisk. Du sa berre eit ord so vart den sjuke frisk. Du har den same makti no som då. Om du vil kann du og gjera meg frisk.» — Medan ho låg slik og tala med Jesus gjekk der som ein elektrisk støyt igjenom kroppen og ho kjente seg frisk. Ho hadde ikkje kunne leda ein fing fyrr, no prøvde ho å leda fingrane og det gjekk godt. Ho kunde letta armen heilt upp til hovudet. Der var andre sjuke som låg i same romet og dei sa: «Sjå Helene!» Det var nett som det skulde sjå eit spøkelse. Ho reiste seg upp og sat i sengi. Då overdoktoren kom inn om morgonen og to assistantar med han, sa han til yversysteri: «Hvad ditt døde Helene?» Yversysteren sa: «Hun er ikkje død.» «Ja så,» sa han, «hvorledes er det med henne da?» «Ja, jeg kan ikke si noe om dette, doktoren får selv se efter.»

Då han kom inn og såg at Helene satt oppreist i sengi, sa han: «Hvorledes kan dette ha sig Helene, at du er blitt frisk?» Helene fortalde at ho hadde snakka med Jesus og bedt ham om å gjera seg frisk, og at det var han som hadde svarta på bøni hennar og gjort ho frisk att. Ho bad um å få klæddi sine, ho vilde stå upp og reisa heim, for ho var frisk. Doktoren sa ikkje eit ord. Han og assistentane gjekk ut i eit anna rum og samsnakka med eiann um dette underlege hende, og dei vart einige um at det ikkje måtte komme ut millom folk. Gjenta reist; heim og vart heilt frisk. Det synte seg at Guds lofter heldt.

BØKER

Skal menigheten gjennomgå den store trengsel.

Av John Christensen.

Boken behandler emnet om menighetens stilling med hensyn til den «store trengsel», som bibelen omtaler skal komme over hele jorden. Det har vært og er fremdeles et brennende spørsmål for mange dette: om menigheten skal gjennomgå den «store trengsel». Forfatteren fremholder mange av bibelens skriftsteder som påpeker at menigheten ikke skal inn i denne trengsel; men loftes op fra jorden og være hos Herren mens vredesbolgene ruller over jorden. Personlig er dette også mitt syn på saken og jeg er ganske enig med forfatteren i dette. Og er Gud hjertelig takknemlig for dette håp.

Nu er det jo noen som har en motsatt opfatning av denne sak, men hvis de ønsker en saklig utredning av dette spørsmål, bør de lese denne lille brosjyre og ganske sikkert vil mange ting klarne for dem.

Forfatteren nevner også noen av de innvendinger som kan gjøres mot hans fremstilling av emnet og imotegår dem.

Boken er på 48 sider og et riktig pent omslag. Prisen er kr. 0.60. Den er utgitt på Det norske misjonsforbunds forlag, Oslo.

G. Iversen.

— Loven fordrer hellighet, evangeliet gir løfte derom, Kristus skjenger den.

Hvorledes Gud frelser

Oversatt og innsendt av J. A. Johannesson

«Hvad skal jeg gjøre for å bli frelst?»

Hver gang dette spørsmål blir virkelig levende for en sjel, krever det et svar. Mennesker har alltid hatt mange og høist forskjellige svar, men Gud har bare ett svar og det lyder:

«Trop på den Herre Jesus.»

Nylig mottok jeg en traktat, som var skrevet på engelsk og da den handler nettop om dette for hvert enkelt menneske så viktige spørsmål skal den gjengis her i «Misjons-Røsten».

Traktaten er skrevet av en englander som for ca. 30 år siden overvart et møte på Moss. Den har vært spredt i tusener eksemplarer, og vi vil sikkert engang få se hvorledes en manns jevne enfoldige vidnesbyrd om Guds vidunderlige frelse kan bli til veiledning og hjelp for mange søkende sjeler på jorden. Jeg kom uvilkårlig til å tenke på hvad der står i Daniel 12, 3 om de forstandige hvis lys skinner som himmelhvelvingen, og de som førte mange til rettferdighet som stjernene evindeliggjaldt.

På nevnte møte fortalte broder Axel Vold om sin omvendelse. På en levende måte skildrer han hvorledes han fant fred med Gud alene ved troen på den Herre Jesus. Etter megen kamp og strid fant han hvile i Jesu fulbragte forsoningsverk på Golgata.

Traktaten lyder i oversettelse som følger: «Hvorledes Gud frelste en nordmann.»

«Jeg er født i en liten kystby som heter Moss i Norge. Midt i byen løper en elv med et vannfall som gjennom mange generasjoner har drevet korn- og sagmøller. Da min far var møller, begynte jeg i en tidlig alder å arbeide i møllen.

Byen Moss var kjent vidt og bredt for sin ugudelighet. Drakk og slagsmål hørte til dagens orden. Disse ting gjorde sterkt inntrykk på mitt unge sinn. Jeg kjente ikke noe til religion utover det jeg lærte i skolen, og det lærte jeg bare som en lekse. I mitt hjem fantes ikke andres bøker om religion enn en luthersk bønnebok og en liten bok som handlet om sakramentene. Ved den tid jeg skulde konfirmeres kjøpte vi en bibel av en kolporter. Under min konfirmasjonsforberedelse fant jeg med besvær de skriftsteder som var omtalte i sakramentboken. Senere blev Bibelen fullstendig forsmøtt.

Som et ledd i min opdragelse blev jeg for ganger sendt på danseskole. Jeg lærte også å spille violon, så noenlunde.

Da jeg var 22 år skjedde der en fullstendig forandring med mig. Min musikklerer var religiøs, og skjønt jeg ikke visste det den gang, var han meget interessert i mitt åndelige liv. I en musikktime spurte han mig om jeg ikke vilde overvære et møte, der skulde avholdes på bedehuset som nylig var opført. Jeg var lett å overtale og uten å tenke alvorlig over det sa jeg: «Ja.»

Den eftermiddag møtet skulde avholdes gikk jeg hen for å drikke todny sammen med mine venner, men kl. 5 husket jeg mitt

løfte, bad mig undskyldte og lovet å komme igjen, uten dog i minste måte å røbe min hensikt. Da jeg nådde bedehuset, så jeg mig nervøst omkring og gikk så inn. Jeg hadde aldri overvært et sådant møte og like fra begynnelsen var jeg som tryllebundet av predikantens ord, jeg syntes han talte direkte til mig. Han skildret de forskjellige tilstand og jeg følte mitt hjerte sa: «Det er mig.»

Da predikanten var endt strømmet folk ut, men jeg blev stående bak en pille med sine fulle av tårer og lytende med koret sang: «Jeg er en seiler på livets hav.»

Da sangen var sunget gikk jeg motvillig bort. Jeg kom tilbake til mine kamerater og satte mig ved bordet, hvor mitt glass stod skjennet, men jeg kunde ikke drikke. En av mine kamerater sa:

«Hvad går det av dig? Samtidig grep han mig om livet og danset rundt med mig i værelset. Jeg følte mig dårlig tilpass hele tiden.

Mine øine var åpnet for min fortapte tilstand, og jeg tenkte: «Et skritt til og du synker ned i helvete.» Hvad skulde jeg gjøre? Hverken natt eller dag hadde jeg hvile. Jeg så mitt syndige liv for mig og mange ganger turde jeg ikke engang be. Hver frokosttime når jeg kom fra møllen tok jeg salmeboken og leste noen salmer. Da jeg begynte å lese i Bibelen følte jeg at den fordømte mig, og jeg blev niert øg mer uheldig: Ja hvad skulde jeg gjøre? Mine foreldre var imot mig, mine slektninger gjorde nar av mig, jeg syntes jeg var det mest uheldige menneske på hele jorden. Jeg prøvde nu å komme sammen med andre religiøse mennesker, så ofte jeg kunde, og av dem fikk jeg mange og forskjellige råd. Jeg prøvde å forbedre mig så godt jeg kunde i håp om på den måte å komme til å tro, men alt var forgyves.

En søndag talte predikanten meget klart om «tro», og ved møtets slutning sa han: «Er der noen her der vil reise sig og bekjenne at han tror på vår Herre Jesus?»

Hvis jeg hadde eiet en million, vilde jeg med glede ha gitt det hele for å ha vært istand til å reise mig og bekjent: «Jeg tror på Jesus Kristus.» Men nei, min tanke var: Der fins ikke en som er så vantro på hele jorden som du er.

Der gikk et år, det verste jeg har oplevet, jeg var trett på legeme og sjel. Men den barmhjertige Gud fulgte mig, og han som sa: «Kom til mig alle I som strever og har det tungt, å bære, og jeg vil gi eder hvile. (Matt. 11, 28), han ønsket å trykke mig til sitt bryst.

En aften da jeg leste Rom 5 blev min oppmerksomhet fanget av det første vers: «Da vi nu altså er rettferdiggjort av troen, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus.» Jeg begynte å se lys. «Rettfediggjort av troen» — «Fred med Gud», — i sannhet. —

Da Gud, jeg tror virkelig på dig, og ditt ord sier, at jeg er rettferdiggjort.» Min trette sjel fant hvile i dette skriftens ord. Ved neste

møte stod jeg op og takket Gud fordi jeg var blitt et av hans barn, til glede for mange.

Jeg er nu 48 år, min tilflukt er Herren og av min erfaring sier jeg: «Pris Herren for han er god, hans miskunnpeth varer evindeligg.» Sålædes lyder denne manns jevne og likefremme vidnesbyrd.

Han fant sig selv, overgav sig fullstendig til Jesus og blev frelst og han har stått fast i troen like til den stund da Jesus tok ham hjem til sig.

Likegyldig hvilket land du lever i, hvilket språk du taler, hvilken karakter du har; likegyldig hvor lenge du har vandret på syndens vei: «Tro på den Herre Jesus, så skal du bli frelst.» Alle som har støtet på ham har erfaret at hans løfter er trofaste.

Traktaten er for oversatt til norsk og kan vistnok ennå fåes kjøpt. Red.

Fra misjonsarbeidet i India (Forts. fra 1. side).

bare sjeler her i Bangalore. Min tanke er rettet mot dem som lite får og som sitter øg tier og vilde føle det var urett å skrive om sin stilling og som ikke har anledning å arbeide med sine hender og hjelpe til med underhold.

Må Guds And tale til hjertene og hans navn skal få ære og der skal bli nok og mere enn nok for Guds sak blandt dem som sitter i mørke og dødens skygge.

Jesus kommer snart og har lønnen med sig til hyr trofast sjel. De hjerteligste hilscener fra oss alle her.

Eders i striden og på Jesus ventende

br. og str. Frank og Amanda Desmond.

Sann rikdom.

En troende hørte på en togreise to menn samtale om at menneskene i almindelighet mest av alt ønsket sig rikdom, lykke og et langt liv. — Han vendte sig til dem og sa:

— Mine herrer, jeg eier virkelig disse tre ting. Hvad det første angår så er jeg en av verdens rikeste menn, ti jeg har Kristus og når jeg har ham, da eier jeg alt med ham. Hvad det angår lykken så har jeg en aldri sviktende lykke, ti jeg har lært å nøie mig med hvad jeg har. Og hvad det tredje angår, så kan ingen leve lenger enn mig, for jeg har det evige liv.

På trikken.

Jeg stod på bakerste plattform på vognen. Der var bare en mann til, en 50-års mann som stod bak mig. Vi runder nettop hjørnet Jernbanetorget — Vogmannsgaten. Plutselig hører jeg mannen bak mig si: — Nei så sannelig om jeg gjør. Jeg snudde mig og så på ham. Han stod og stirret på en plakati i et vindu, en øreklame på hvilken en ung mann har løftet et glass øl til munnen, og så stod der nedenunder: «Ta et glass øl De også!» På det var det mannen bak mig uvilkårlig svarte: «Nei, så sannelig om jeg gjør!» Og jeg kunde ikke la være å si: «Ikke jeg heller.» B.

DE YNGRES SPALTE

BIBELN ER EN SKATT.

store en noe menneske kan betale. Den er en bank som aldri blir tom. Vi kan hente så ofte og meget vi vil og enda er det fullt op av skatte. Ja, den bok er som en kilde der aldri blir tørr. Men stadig vederkegger den tørstige Livets ord er sannelig brod å ete, som gir krefter til å seire i kampens hete og provens stunder. Må vi riktig ofte drikke av «livets kilde» og ete av «livets brod» og vi skal ikke behøve å være noen åndelige stakler; men bli kjemper i Herrens hær, «dyktige til all god gjerning».

«Kjære bibel, Herrens ord, største skatt på denne jord. Du er min, oplyser mig om min tilstand og min vei.»

I denne bok finner vi veien til sann lykke. Vi finner også advarsel mot å synde og tilskyndelser til å gjøre det rette. Profetene talte og skrev Herrens ord. Da Jesus var på jorden forkynt han Guds ord. Hans lære var ikke hedsnaskap og menneskelære, men Himlens rene ophædede sannheter forkynt med ånd og kraft.

Kjære Jesus! Lær oss å flittig ransake skriftene, så vi kan finne sannheten som den er i dig, og kjenne dig og leve for dig, og bringe ditt ord til alle som er i nød forat de kan bli reddet og frelst.

Bibelen består av 66 bøker skrevet i et tidsrum av 1600 år, av forskjellige menn i forskjellige stillinger og lande; men er enda kun en bok — det ene savelly.

Der er dem som strør ut og får enn mer, og det er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom Ordspr. 11, 24

Kina.

F. O. SHRODER:

A. Toftner, Sofienbergst. 16, Oslo.

STR. DØRUM og KARLSEN:

Janette Bruu, Welhavenst. 10, Oslo.

HELGA LUNDEBY:

Jul. O. Lind, Moss.

RUTH PEDERSEN og ESTER PETERSEN:

Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD:

K. Aarao, Skid st.

OLGA SCHULT:

Gerda Sivveland, Røenborgst. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA:

Thoralf Andersen, Serflgt. 15 I, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:

Th. Wessel, Nordstrand st.

M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:

Misjons-Røsten, Sarpborg.

TORKILD RASMUSSEN:

Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN:

Nilane Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

ASTA THUEN:

Edith Olsen, Solheimst. 1 a, Bergen.

Afrika.

INGRID LØKKEN:

S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker.

HILMA HERMANNSEN:

Ole Krogstad, Soli, Røllingen.

MARGIT HARALDSEN:

Henrik Johansen, Lovenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSEN:

Constance Nestdal, Solheimst. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:

Anna Nestdal, Sydnesmug 6, Bergen.

DEN NORSKE KONGOMISJON

ALB. M. CHRISTIANSEN:

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Argentina.

ESTER GRØNVOLD:

Joh. O. Johnson, Slørmestad.

BERGER N. JOHNSEN:

H. H. Sonstebø, Otterholdt, Bo.

Der er ikke det annet, ti Herrens And har samlet det. Måtte vi riktig sette stor pris på en slik gave som troens mørkede makters største angivelser er bevart. La oss være takknemlige til Herren at han har holdt sin hånd over Bibelen. Vi kan aldri fulltakkke Gud for den Gave. Vi kan i Bibelen finne alt hvad vi behøver å vite forat bli frelst. Skulle behovet å vite forat bli frelst finne du ved leningen av denne bok finne ting du ikke forut har hørt om så utdø det er Guds ord som skal demme oss på en ytterste dag. Joh. 12, 48. A. N. M.

TROENDE BØNN

Alle Guds fortællinger i Bibelen er likeså mange Guds anvisninger på nåde. Det kommer bare an på at vi med et troende amen skriver våre navn som mottagere på anvisningene.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

Der blev en gang i en liten landsmøstet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste. Sannhet holdt en bønnegudstjeneste.

NUMMER 18

M

INDIA Kjære Misjonere.

Derfor mere vakkert og givende for ting, hve, st, vi som til å gosse.

Efter en følger denne følger gjenne.

Vår taushet i den vår ankervirket med.

selv når kjedde briste.

Kun 3 m fikk vi en Taket i to og måtte rive av flate her et over 16 og sannla arkitekt at det nye ta satte vind hadde før.

de finner vår helbrevede klin dig arbeid og regnsk siste øre vel Rupe sig til ve meldags inntreng inn nevnt frit; all Lammet eiendom.

3 evange førte) o Skulde bygges lig hvis tiplisere ligger d det st Kitrak borte.

og arb har led ket mi stasjon om ha Ja, str Om har j ster tur. V hvor kynt kjede Foren terre lands inn i stors avsk Til d

Hjemnevende m sjonører.

TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Walde, Tåsenst. 106 Bergen.

India: DAGMAR ENGSTROM: O. Ekornnes, Jarvelen 11, Lilleaker.

PEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

CHRISTOFA BRUNDTLAND: Baneveien 35 b, Bergen.

«Glommen» trykkeri, Sarpborg